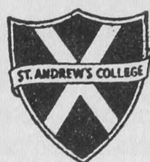

ПАМ'ЯТКА

ЧОТИРНАДЦЯТИХ ЛІТНІХ КУРСІВ УКРАЇНОЗНАВСТВА

КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ
при Манітобському університеті

1964

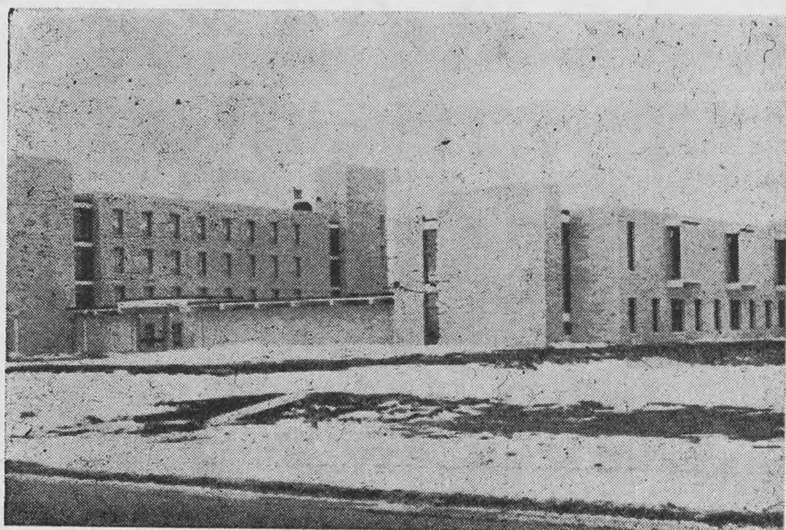
ПАМ'ЯТКА

ЧОТИРНАДЦЯТИХ ЛІТНІХ КУРСІВ УКРАЇНОЗНАВСТВА

КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ

при Манітобському університеті

1964

Зимовий вигляд Колеґії — з полудневo-східньої сторони.

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Manitoba, Canada.

Від редактора

Студенти в Колеґії Св. Андрея повинні почуватися дуже щасливими, що мають нагоду в ній навчатися нашої великої культури. Літні курси включають усі головні складники цієї культури: мову, пісню, танки, вишивки, релігію, історію українців у Канаді та інше. Тут же й маємо всякі модерні вигоди.

Збудування нової Колеґії на площі Манітобського університету — це великий крок уперед. Стара Колеґія була замалою й задалеко від університету, і це спричинювало немалі труднощі й невигоди для студентства. Щоб збудувати нову Колеґію, потрібно було не абиякого плянування, багато праці й грошей. Це зроблено завдяки нашим добрим людям, жертводавцям і працівникам. Остається ще збудувати каплицю, і ця справа буде згодом таки здійснена.

Літні курси в Колеґії корисні й цікаві. Усі курсантки й курсанти відчувають, що вони багато з них користають. Вони від'їдуть звідси з новими думками, з новим знанням, з новими поглядами. Ми будемо кращі українці й кращі канадці.

Хочеться вірити, що на другий рік у Колеґії буде молоді куди більше, ніж цього року. Колись, напр., 1956 року, в старій Колеґії було 81 студентства. Не хочеться думати, що давніше було більше студентів тому, що теперішня молодь менше цікавиться українознавством. Волію вірити, що молодь дальше цікавиться всім своїм рідним, і що вона розуміє вартість знання свого рідного. Людина не може бути ні добрим членом свого народу, ні добрим горожанином Канади, коли не знає своєї рідної мови, пісні й всього того, з чого складається культура народу. Хто не знає свого минулого, той не знає хто він.

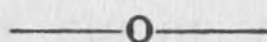
Студенти на цьогорічних Літніх курсах повинні поширити добре імя Колеґії Св. Андрея по всій Канаді, щоб на другий рік було не менше сотні молодих людей.

Автори матеріялів у цьому ось виданні з вдячністю згадують поодиноких викладачів на цих курсах. На цьому місці я висловлюю щиро-сердечну загальну подяку Раді Літніх курсів, а зокрема о. д-рові С. В. Савчукові, Принципалові Колеґії, за те, що він уможливив нам це видання,

і д-рові Юріеві Муликові-Луцикові, Професорові Колеґії Св. Андрея, за переглянення ним цих матеріялів перед їх друком. Сердечна подяка також всім ВП. Авторам матеріялів цього видання.

До милої зустрічі на чергових Літніх курсах Колеґії Св. Андрея.

Петро Боднар,
Едмонтон, Алта.

Слово принципала

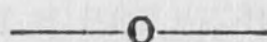
Цьогорічні Літні курси мають історичне значення, — це перші курси, що відбулися в новій Колеґії на площі Манітобського університету; це також перші Курси від часу, коли Колеґія Св. Андрея ввійшла в асоціяцію з тим же університетом. Цьогорічні курсанти можуть бути горді з того, що вони **перші** навчалися в новій Колеґії, і хочу вірити, що вони завжди будуть з приємністю та гордістю цей факт згадувати.

Я переглянув матеріяли, які входять у це видання, й бачу, що вони докладно описують як програму навчання, так і ціль та завдання Літніх курсів, тому не буду над цим тут застановлятися. Я лише хочу висловити щиру подяку Дирекції курсів, з п. О. Назаревичем на чолі, та всім учителям і інструкторам за їх щиру, повну посвяти працю, та взагалі за їх старання поставити Курси на належній висоті. Я переконаний, що їх старання увінчалися успіхом.

Всім же питомцям цьогорічних Курсів бажаю якнайкращого успіху в їх дальших студіях. Вірю, що всі вони провели свій час весело й корисно та що на другий рік багато з них, як не всі, не лише самі приїдуть на П'ятнадцяті курси, але також і других студентів у своїх місцевостях до цього заохотять.

Дорогі Курсанти! Розїжджаючись домів, хай словами Вашого прощання будуть: „До побачення на П'ятнадцятих курсах!".

о. д-р С. В. Савчук.

Слово директора курсів

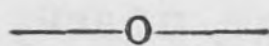
Ви, молоді слухачі курсів, мабуть, не раз чули завваги від ваших вихователів: щоб учитися української мови, української історії і релігії, та бути добрими українцями. Ці завваги, звичайно, дуже добрі, вони конечні вам. Може тільки часом дехто з вас не зовсім зрозумів ці завваги. Ваші вихователі мали на думці навчальне виховання, тоді як ви, може, подекуди були схильні думати, що знання переважно набувають лише в державних школах. Розуміється, кожен добрий педагог погодиться з вами, що дитина — це не щось таке, в що можна скидати лише всі наукові факти; бо ж дитина — це, як той духовий „цвіт", — вона розвивається як душевно, так і умово.

Коли ми глибше над цим застановимося, то побачимо, що людина розвивається з нутра. Це розвиток власного „Я" кожної дитини. Отже, засвоїти собі лише зовнішнє знання, яке багато з вас набувають у державних школах, — це ще замало. Усім нам необхідний отой внутрішній розвиток, тобто зрозуміння й пізнання себе самих у нашому середовищі. Людина, в якої немає того внутрішнього розвитку, стає хиткою людиною, дарма що в неї таки є якийсь рівень знання, набутого в початковій і середній державних школах, або в університетах. Така людина часто розчаровується. Вона іноді розриває свій зв'язок з своєю минувшиною, шукає духового притулку деінде. Деколи буває й так, що така людина підшукує собі всякі причини і всякі пояснення на те, чому ми повинні „завести зміни" в нашій Церкві, та що ми, мовляв, повинні „замінити наші погляди" в справі нашої народности.

Щоб стати свідомою щодо самої себе, кожна людина мусить збагнути саму себе в перспективі своєї минувшини. У склад цієї минувшини входить історія рідної Церкви, історія батьківщини і культура того народу, з якого ми походимо. І тільки тоді, коли ми зможемо зрозуміти самих себе в відношенні до нашої минувшини, ми станемо свідомими своїх завдань і своїх обов'язків щодо рідної мови, рідної Церкви й рідної культури; а те, що зрозуміємо, ми зможемо й правильно оцінити; а те, що ми зможемо правильно оцінити, ми також зможемо й зберегти.

Ось саме таку ролю, — ролю головну, тобто ролю освідомлення відограє наша Колеґія Св. Андрея. Кожна молода людина, яка навчається на Літніх курсах в Колеґії Св. Андрея, має нагоду освідомитися в різних галузях українознавства; вона також має нагоду пізнати й зрозуміти свою рідну Церкву. Це знання, разом з наукою в державній школі, дає можливість стати справді освіченою людиною.

О. Назаревич.

Слово настоятельки

Тисячі такої, як ви, української шкільної молоді в Канаді вживали свої літні ферії на прогульку, на відпочинок, а дехто — на допомогу батькам у праці; а чимало з них навіть знайшли собі на цей час поплатну працю.

Десятки з вас, що може й мріяли про те саме, чи то через намову батьків, чи із своєї власної охоти, занехали ці мрії, і приїхали на Літні курси до котроїсь із наших літніх осель, чи до Інституту Св. Івана в Едмонтоні, чи сюди — до Колеґії Св. Андрея в Вінніпезі.

Ті з вас, що вибрали собі Літні курси, заслуговують на похвалу. А, зокрема, ті, що приїхали на курси до Колеґії, пожертвували свої мрії не на те, щоб надивитися на нові будинки Колеґії — хоч, щоправда, тут і є на що дивитися, є чим пишатися, гордитися. У самому „серці" наукового центру Манітоби — на площі університету цієї провінції наша Колеґія величиною і красою рівняється іншим академічним школам у цьому центрі. А що більше — це те, що Колеґія є вашою, збудованою за українські пожертви для вас і для будучих поколінь.

Ви приїхали навчитися тут того, чого не можуть вам дати ані державні школи, ані ваша околиця, ані навіть ваш дім.

Вас привабило сюди бажання засвоїти собі дороговартості української культури, а зокрема — пісні, танки, вишивки, знання історії свого походження, а понад усе — української мови.

Ви, звичайно, всього цього бажали, і вчительський персонал старався все це вам дати. Вам, очевидно, було скучно за домом, вам було прикро терпіти дисципліну

і привикнути до такого порядку, що в кожній навчальній установі мусить бути.

Але ви видержали. Ми дали вам все те, що могли дати за такий короткий час; і віримо, що не одне з того, чого ви тут навчилися, придасться вам — як не тепер, то пізніше, — а дещо з цього залишиться у вас на все життя.

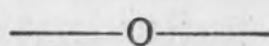
Ми певні того, що ці курси закріпили в вас гордість за ваше українське походження і любов до свого народу та його Церкви.

Ми переконані, що багато-хто з вас повернуться до Колеґії як не до її гуртожитку („резиденції") під час ваших студій у цьому університеті, то на Літні курси в Колеґії на другий рік.

Ми знаємо, що ви, коли роз'їдетеся по домах, будете ширити добре ім'я Колеґії і будете впливати на своїх товаришів, друзів і знайомих, щоб і вони зголошувалися до Колеґії і піддержували її морально та матеріяльно.

Мене, як настоятельку дівчат, порадувало таке велике число курсанток. На курсах я раділа їхньою зразковою поведінкою, слухняністю і щирим відношенням до мене, — за що я вдячна, бо все це влегшило моє завдання.

Соня Мандзюк.

Слово настоятеля

Колеґія існує вже від 1946 року. Перше містилася при вул. Чирч у Вінніпезі. У цьому ж будинку досі відбулося 13 Літніх курсів, а останній з них — 1959 року. З того часу досі курсів не було, бо старий будинок продано, а нові ще не були збудовані, і не було де примістити курсанток і курсантів.

Хоч старий будинок ще був добрий, то все таки він не відповідав нашим потребам. Наука робить поступ з кожним днем, отже й наша Колеґія так само повинна йти вперед.

Перше ми були самі собі, відокремлені від університету. Але Дирекція Колеґії згодом постановила асоціювати Колеґію з університетом і згодом перемістити її на університетську площу; так Колеґія включилася в систему Манітобського університету.

Значення Колеґії надзвичайно велике. Колеґія Св. Андрея — це одинока українська академічна школа на аме-

риканському континенті, і одинока у світі висока школа в системі державного університету; Богословський факультет при Колеґії Св. Андрея — це одинока у світі українська православна духовна академічна школа.

Завдання Колеґії — прищепити українській дитині любов до своєї культури, Православної Віри, й української Православної Церкви, бо без цього ми не змогли б бути ані повноцінними людьми, ані повноцінною народністю.

З Колеґії досі вийшов ряд священиків і світських діячів, що віддано працюють на народній ниві. Літні курси Колеґії — це, зокрема, підготовча школа для нашої молоді до дальших студій в українознавстві. На цих курсах викладається низка предметів; це поєднує кожну нашу молоду людину з культурними надбаннями її народу. Але молодь на цих курсах користає тепер удвоє більше, як користали її попередники. Бо молодь на курсах з цим ось роком не обмежується пізнаванням лише всього свого рідного, а почала вступати в зв'язки з університеським життям.

„В своїй хаті — своя правда!" Колеґія Св. Андрея на університетській площі служить нам двома способами. Поперше тут набувається найвищу освіту — як теологічну, так і світську; по-друге, православна молодь в тутешньому університеті тепер уже має тут своє власне пристановище — хату; досі бо вона розпорошено тинялася по всіх закутках університетських будинків, а тепер вона має власну хату, куди вона могтиме сходитися, як додому, де відчуватиме рідну-домашню атмосферу.

Дорога Молоде! Ваші батьки відчули й зрозуміли Ваші потреби, і побудували Вам Колеґію! Вона збудована грішми Ваших батьків на те, щоб Ви мали своє пристановище. За це всі ми дякуємо їм! Вони виконали майже неможливе завдання!

Тепер же Ваш обов'язок — належно використати цю школу — головно ж використати для продовження традиції Ваших батьків та здійснення їхніх мрій і задумів щодо збереження нашої народности так, щоб ми не залишилися безбатьченками, а знали „хто ми, і чиїх батьків ми діти".

Тож нехай Всевишній Господь Бог допоможе нам у цій нашій праці!

Григорій Філь.

Драматургія й красномовство

Програма навчання Літніх курсів при Колеґії не є випадковою забаганкою пляновиків курсів або Дирекції; вона бо основувана на тривких підвалинах доброго напрямного виховання і плянового навчання канадської молоді, що зачисляє себе до української спільноти в Канаді. Ніяка шкільна програма не може бути закостенілою; навпаки, вона мусить бути гнучкою і настільки обширною, щоб її можна було пристосувати шкільній молоді, і до дедалі новіших конечностей життя.

Ставши на тих засадах, що ми — як канадці і як українці — бажаємо збагатити себе і своїх дітей цінностями двох культур і зберегти Українську Православну Церкву як носія прадідного християнства, ми зайняли сильне становище проти мовної асиміляції й винародовлення. Тому наша програма Літніх курсів недвозначно спрямована на шлях українознавства. Перед нашою молоддю виринає конечність належно засвоїти собі українську мову.

Українська мова — це душа народу! За допомогою мови виховується народ. Знання мови — це одинокий ключ до брам історії, до скарбів літератури, пісні і т. д. Мова — це основа наших релігійних і виховних установ. Наша Церква справді росте і міцніє на тлі рідного домашнього огнища української мови й традиції. Тому ми вважаємо, що мова — це хребет нашого канадського культурного і релігійного зростання.

Щоб засвоїти собі мову, молодь мусить нею говорити. Правда, воно легко це сказати, та не так легко виконати. Тому ми шукаємо різних способів навчання мови, які без силування спонукали б нашу молодь вивчати розговірну мову.

До найуспішніших способів треба зачислити участь молоді в красномовстві, драматичних виступах і в рецитаціях різних форм. До цього ще додаймо загальний і хоровий спів, зокрема — народній, і так маємо найкращу школу усної мови, що дається добудувати до наших Літніх курсів.

Ті, що працюють з молоддю, знають, що молоді люди мають багато енергії та особливої амбіції. Щоб цю силу впрягти в працю, треба спрямувати молодь у русло якоїсь особистої, корисної діяльности. Нам дуже залежить на то-

му, щоб молодь виробила в собі навичку корисної праці в товаристві, у громаді і в виховних установах. Таку навичку і прив'язання можна найкраще виплекати тим, щоб курсанти брали діяльну участь у роботі гуртків, де вони нестимуть на своїх плечах відповідальність мірою своїх здібностей. Сценічне мистецтво, концерти, добре підготовані аматорські театральні вистави тощо мають велику притягаючу силу і дають молоді золоту нагоду разом співпрацювати, вчитися й виховувати самих себе.

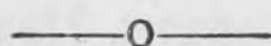
Не забуваймо ще одного: драма надзвичайно захоплива. Якраз у цьому й полягає її велика сила, як чинника непримусового навчання. Драма має в собі елементи особистого самовияву людини. Гарні строї, підхожа характеризація і гра перед публікою на добре прибраній сцені становлять ту сильну спонуку не лише до дружньої співучасти, але й до вивчення ролі, що само собою є знаменитою вправою в розговірному мововжитку.

У підготовці до прилюдних виступів розвивається і зростає товариська дружність, почуття взаємних успіхів та — що не менш цінне — зрозуміння нашої історії, традиції — бувальщини. При тому ж, драма — це ж розвага! Це ж життєрадість! У доброму драматичному гуртку є гумор, розрада, дружність і життя повне дії, повне різноманітности. Тому то Рада Літніх курсів свято вірить, що між нашою молоддю взагалі, а шкільною молоддю зокрема, треба відродити театральне мистецтво, бо в цій галузі діяльности молодь знайде розради й науки більше, ніж у будь-якій іншій товариській діяльності.

Щоб намічену програму в цій ділянці здійснити хоч частково, Рада Літніх курсів постаралася доповнити учительський персонал кращими знавцями драми й красномовства. Добре в нас відомий рецитатор Володимир Севериненко погодився навчати красномовства, а Сергій Полікша взяв на себе нелегкий обов'язок вишколити учасників курсів у галузі драматичних виступів.

Ми віримо, що студенти чотирнадцятих Літніх курсів дуже багато скористають із знання й праці цих учителів у ділянці українознавства.

В. І. Сарчук,
директор Концертних виступів.

Чому нам потрібне релігійне й національне виховання

Коли ми вивчаємо твори великих і славних людей-мислителів, то ми запримітимо, що вони давно вже звернули пильну увагу на виховання.

Грецький філософ Платон писав: „Немає нічого божественнішого, як виховання. Тільки завдяки вихованню людина стає справжньою людиною”. А філософ Ляйбніц ствердив таке: „Якби вдалося вдосконалити виховання, то обновили б людський рід”.

Але минали цілі століття, а ці глибокі думки цих великих мислителів, на жаль, не тільки не здійснювались, а навпаки — забувалися; забувалася, властиво, ота найперша істина: що найголовнішим чинником виховання є родина, яка в нашому столітті, через надмірну погоню за матеріяльним добробутом і через одночасний моральний занепад, так сильно занедбана.

Тому то оту основну ролю родини в вихованні молодого покоління мусить майже цілістю перебрати на себе наша Церква, головно ж — наші початкові Рідні та Недільні парафіяльні школи. Академіне ж навчання в цьому дусі продовжують наші Інститути, а особливо — наша Колеґія Св. Андрея у Вінніпезі, яка, зо своїм Теологічним факультетом,уже 18 років виховує і випускає ряд церковних і світських провідників для нашої української спільноти в Канаді.

Ця наша академічна школа — одинока в усьому світі того роду наукова, навчальна й виховна українська школа — покликана до великого всенаціонального завдання: виховувати наших молодих студентів на повноцінних українців і таких же громадян нашої батьківщини, Канади, та на добрих православних християн. Разом з цим, Колеґія Св. Андрея, виховуючи молоде покоління, допомагає йому виробити правдивий релігійний і національний світогляд, що є найбільшою цінністю людини, бо тільки з таким світоглядом вона зможе виявити всі свої додатньо-творчі можливості. Тому то кожен талант не має такої вартости, як має її повноцінний характер.

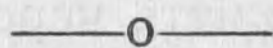
Дбаючи за наше всебічне релігійне й національне виховання, ми при тому ніколи не повинні забувати слів визначного ученого, проф. Мареша, який сказав: „Най-

більшим багатством держави не є її золоті запаси, промисловість чи сільське господарство, але — її молодь, працею якої будуємо добробут нації та її майбутнє".

І ота наша молодь повинна бути вихована в дусі історії своїх славних предків, у дусі й на основі моральних чеснот своєї рідної Української Православної Церкви, яка впродовж століть свого існування вписала не одну світлу сторінку в історію нашого українського народу.

Таке завдання стоїть перед нашою новою Колеґією Св. Андрея на майбутнє і таке завдання стоїть перед всіми тими, що будуть виховувати, як також перед тими, що будуть виховуватися на Літніх курсах українознавства Колеґії Св. Андрея.

о. Іван Стус.

Відкриття Колеґії Св. Андрея

Коли я виїжджала з дому до Вінніпеґу на Літні курси в Колеґії Св. Андрея, то мало уявляла собі, що їхала до такої прекрасної установи. Як уперше побачила Колеґію, — ще здалеку, з дороги, то почувалася дуже гордою, що наші православні українці могли звершити таку важливу історичну подію. Це витвір їхньої свідомости й сильної віри у свою Церкву. Нові будинки Колеґії Св. Андрея чудові, найкращі з усіх будинків на площі Манітобського університету.

Треба відмітити, що це Колеґія тепер вступила в другий етап свого буття. В перших роках існування Української Греко-Православної Церкви в Канаді Богословські курси приміщувалися, де лише могли: по приватних домах, і в наших Інститутах у Вінніпеґу й Саскатуні. У 1945 році в Вінніпеґу куплено будинок від Англіканської Церкви і засновано Колеґію Св. Андрея. Тут навчалися студенти теології й учні середніх шкіл.

У 1958 році, з нагоди 40-ліття існування нашої Церкви в Канаді, почалася кампанія збірки фондів на нові будинки Колеґії — вже при Манітобському університеті. У

1962 році почалася будова нової Колеґії на площі Манітобського університету. Площу під будинки освятив Його Блаженство Митрополит Іларіон, Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді. У 1963 році, майже точно роком пізніше, п. Джордж Ейкенс (контрактор бу-

Д-р Гю Г. Сандерсон, президент Манітобського університету, перетинає ленту перед головним входом до нових будинків Колеґії і проголошує Колеґію Св. Андрея офіційно відкритою. З лівої сторони стоїть о. д-р С. В. Савчук, принципал Колеґії. В руці тримає ключ, яким після закінчення церемонії, що відбувалася надворі, відімкнув головні фронтові двері.

дови Колеґії) передав ключі до нових будинків д-рові П. А. Кондрі, голові Будівельного комітету Колеґії.

4-го липня 1964 року, о годині 1.30 по полудні, Високопреосвященніший Владика Михаїл, Архиєпископ Торонта й Східньої Канади (заступаючи хворого в той час Його Блаженство Владику Іларіона), зо співучастю Високо-

преосвященнішого Владики Андрея, Архиєпископа Едмонтону й Західньої Канади, і Преосвященнішого Владики Бориса, Єпископа Саскатуну, посвятив нові будинки Колеґії. Після цього слідувало офіційне відкриття будинків і передача ключів о. д-рові С. В. Савчукові, принципалові Колеґії. Д-р Г. Г. Сандерсон, президент Манітобського університету, перетяв стяжку до головного входу Колеґії й люди ввійшли в середину. В авдиторії відбулася програма, де визначні особи висловлювали привіти. У вечері відбувся концерт. У неділю вранці 5-го липня в авдиторії відбулася Служба Божа, яку відправив Єпископат у сослуженні священиків. Після пообідної сесії учасники поїхали до пам'ятника Тараса Шевченка перед будинком Манітобського парляменту. Там відбулася Панахида.

Будинки нової Колеґії роблять сильне враження на кожного, що оглядає. Вони не тільки величаві з архітектурного боку, але й з боку свого внутрішнього устаткування.

Від 6-го липня до 14-го серпня тут відбувалися Літні курси для українські молоді, які ми тепер описуємо. Їхня відновлена широка програма складається з слідуючих предметів: українська мова, історія України, релігія, історія Української Православної Церкви в Канаді, спів, танки, й мистецтво. Цього року на курсах навчаються 47 курсантів з різних провінцій Канади, що зацікавилися українською культурою. Директором курсів є п. О. Назаревич, а настоятелями панна Соня Мандзюк і п. Григорій Філь. (Більше опису курсів — на іншому місці цього пам'яткового видання).

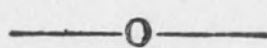
Ми, учасники перших Літніх курсів у новій Колеґії Св. Андрея, набудемо ширшого знання української культури в Канаді, а до того ще й познайомилися з новими приятелями з різних частин Домінії. Таким способом постане дружба, що нам зістанеться в пам'яті, і так зблизимося одні з одними на майбутнє.

„Нехай поблагословить Господь Бог працю нової Колеґії Св. Андрея, щоб вона належно виконувала покладені на неї надії, щодо приготування нашої молоді до тих великих завдань, які стоять перед нею, як будучими пастирями, провідниками духовними й світськими та членами Церкви й громадянами країни. — Боже благословення нехай буде на Колеґії Св. Андрея, її Принципалові й Дирекції, професорах і лекторах та студентах, що тепер є і тих,

що прийдуть опісля. — Щиро бажаємо, щоб Колеґія Св. Андрея втішалася успішним та щасливим життям. Нехай вона стане родючим джерелом рясних плодів і нехай її молодь збереже та поширить великі засади (принципи) людської мудрости, найблагороднішу моральну й духовну спадщину християнства, і продовжує своє славне завдання підготовляти молодь до гідної служби Богові, краєві і людству. — Благодать Господа Нашого Ісуса Христа та Його Благословення нехай будуть на всіх тих, що будуть в Колеґії Св. Андрея навчатися й виховуватися, та всіх тих, що будуть навчати й виховувати нашу молодь на добрих громадян неба і землі". (Цитата із Слова Владики Андрея, Архиєпископа Едмонтону і Західньої Канади, 4-го липня 1964 року).

„На закінчення я дозволю собі сказати оце: цей задум, який ми взяли на свої плечі і частково вже виконали, стане гідним пам'ятником для українських піонерів Канади, бо без їхньої візії, завзятости і віри в майбутнє Канади ми сьогодні не втішалися б таким життям, яким ми втішаємося. **Цей задум є також визовом для теперішньої молоді продовжувати та збагачувати її власне життя та життя їхньої країни на основах, закладених їхніми батьками".** (Цитата із Слова о. д-ра С. В. Савчука, 4-го липня 1964 року.).

Доня Івасюк,
Едмонтон, Алта.

Дона Данильчук
Канора, Саск.

Іванна Кусий
Канора, Саск.

Давид Буяр
Форт френсис, Онт.

Василь Шміґельський
Діпдейл, Ман.

Кароліна Наконечна
Вернон, Б.К.

Лелія Базюк
Едмонтон, Алта.

Денис Федейко
Форт Саскечеван, Алта.

Дона Крепякевич
Йорктон, Саск.

Оля Підлипна
Давфин, Ман.

Володимир Камаранський
Шортдейл, Ман.

Данило Ласько
Вінніпег, Ман.

Даруся Бучій
Давфин, Ман.

Леся Карпяк
Вінніпеґ Ман.

Мирослава Мисак
Канора, Саск.

Володимир Гвоздецький
Виндзор, Онт.

Роналд Мануляк
Овкборн, Мна.

Надія Охітва
Саскатун, Саск.

Галя Друль
Мензі, Ман.

Тарас Сеньчук
Виндзор, Онт.

Наталка Івасюк
Едмонтон, Алта.

Дарія Данильчук
Канора, Саск.

Роман Будівський
Січ, Ман.

Орест Морґоч
Транскона, Ман.

Николіна Андрушко
Форт Френсис, Онт.

Уляна Звоздецька
Нипавин, Саск.

Олександер Морґоч
Транскона, Ман.

Тома Бадюк
Форт Френсис, Онт.

Ільона Григор
Вінніпеґ, Ман.

Маруся Соляр
Кіндерслей, Саск.

Сандра Косован
Вінніпеґ, Ман.

Линда Ґрабовська
Форт Френсис, Онт.

Петро Боднар
Едмонтон, Алта.

Мирон Фарина
Едмонтон, Алта.

Одарка Папіш
Іст Килдонан,
Вінніпеґ, Ман.

Петруся Боднарчук
Киркфілд Парк,
Вінніпеґ, Ман.

Ґеня Слонь
Овкборн, Ман.

Оксана Чорна
Сарнія, Онт.

Труді Сойко
Сарнія, Онт.

Тарас Чвалюк
Мензі, Ман.

Іван Роґоза
Форт Френсис, Онт.

Петруся Солоника
Вінніпеґ, Ман.

Петруся Зюбрак
Овкборн, Ман.

Марко Ковальчук
Форт Френсис, Онт.

Діяна Ортинська
Канора, Саск.

Єлисавета Підлубна
Вайта, Ман.

Івася Соломон
Вінніпеґ, Ман.

Роман Прихошко
Вінніпеґ, Ман.

Літні курси в Колеґії Св. Андрея

1. Мова

На цьогорічних Літніх курсах у Колеґії Св. Андрея були чотири кляси української мови: 1) перша кляса, поділена на а) молодшу, — тут навчає п. Назаревич, і б) старшу, — навчає п. Філь; 2) девята кляса, — навчає панна С. Мандзюк; 3) десята кляса, — навчає п. М. Гикавий.

2. Історія України

Цей предмет ми вивчали у третій клясі Літніх курсів. Учителями були о. Іван Стус і п. Філь. Ми вчилися історії українського народу від часів перших його князів — Аскольда й Дира аж по часи Тараса Шевченка. Ми вчилися про володарів України — Св. Ольгу, про — Святослава, Св. Володимира Великого — хрестителя України, Ярослава Мудрого, Володимира Мономаха, Романа, Данила й інших, та козаків і гетьманів: Дмитра Байду - Вишневецького, Богдана Хмельницького, Петра Конашевича-Сагайдачного й Івана Мазепу.

Історія України — це, на мою думку, найцікавіший курс, бо він показує нам незвичайні події в минулому нашого народу, вияснює нам, що наш народ вже з дуже глибокої давнини мав велику культуру, і , що важніше, він каже нам, „чиї ми діти".

3. Хоровий спів

Вчителями хорового співу були п. Палюк і п. Рекрут. Ми вчилися багатьох пісень, як, наприклад: „Ой, на горі калинонька", „Заповіт", „Зелена та діброваонька", „Ой летіла горлиця", „Соколом-стрілою", „Сонце низенько", „Стелися, барвінку", „Діброва", „Чорна хмара з-за лиману", „Чорне поле широкеє" й ін.

Хоровий спів нам дуже подобався.

4. Релігія

Релігії навчав нас о. Іван Стус. Тут більше познайомилися з історією української Православної Церкви, а також глибше пізнали Православну Віру: Десять Заповідей Божих, догмати Православної Віри і т. д.

5. Історія Української Греко-Православної Церкви в Канаді

Це був для всіх один з найважливіших і найцікавіших предметів; його навчав нас о. Протоєрей Тома Кова-

лишин. Але тому, що він службово мусів на деякий час виїхати з Вінніпеґу, то курс цього предмета тривав у нас лише чотири тижні.

6. Історія українців у Канаді

Цей предмет був особливо цікавий. Ми вчилися про наших піонерів (перших поселенців) у Канаді, про причини, через які вони сюди прибули із „старого краю", про їхні обставини життя в тій „новій країні", про їхній вклад у розбудову Канади та про їхні зусилля зберегти свою українську народність. Ми також довідалися, яка є історія тих усіх наших здобутків, які тепер ми маємо: наших церков, шкіл, інститутів, преси, організацій і т. д.

„Історія українців у Канаді" також показує нам, яку ціль залишили нам наші піонери, та як ту ціль продовжувати й розвивати.

Цей предмет викладали нам додаткові викладачі: п. суддя І. Соломон, редактор „Українського Голосу" п. І. Сирник і п. В. Буряник.

7. Народній спів

Це був дуже милий предмет — від нього чути подих рідного, сердечного, близького, — подих душі народу.

Учителькою була співачка панна Оксанна Онуфрійчук.

Мирон Фарина,
Едмонтон, Алта.

——о——

Провідництво

Курсом провідництва проводив п. Петро Крип'якевич. Звичайно, цей курс був дуже цікавий і корисний для учасників Літніх курсів. Ціль вивчання „провідництва" — навчити нас бути провідниками в різних наших організаціях української молоді, як ми повернемося додому; бути „провідниками" — це значить: мати ініціятиву і вміння організувати.

Ми навчилися правильно влаштовувати збори, щоб таким чином могли брати жвавішу й кориснішу участь у наших зборах СУМК як його провідники, або члени.

Пан Крип'якевич сам був членом СУМК продовж 15 років, і цей досвід, що він передає нам, допоможе нам, молоді, згодом стати в ряди поважних членів С.У.С., Т.У.С. і С.У.К.

На особливу згадку заслуговує доповідь п. Н. Мандзюка, посла до федерального парляменту, виголошена на курсі провідництва. Він, між іншим, поінформував, що, згідно з даними найновішої статистики перепису населення Канади, в цій країні аж 24 відсотки українців за свою рідну („матірну") мову подали англійську мову.

Наша участь у курсі провідництва допоможе нам скріпити організації української молоді в Канаді.

Щиро дякуємо Панові Крип'яевичеві за те, що він потрудився вчити нас.

Денис Федейко,
Форт Саскечеван, Алта.

—o—

Життя молоді на Літніх курсах

Життя в Колеґії Св. Андрея — це не тільки праця. Розуміється, що шкільна молодь приїздить до Колеґії головно тому, щоб навчитися української мови, літератури, танків, співу; але вона також бажає для розваг товариських забав. Звичайно, що всі студенти й студентки щодня регулярно сходяться до їдальні, де вони харчуються, і вже хоч би й тут можуть знайомитися одні з одними.

Субота — це той один день у тижні, коли студентство має вільний час; і всі вони можуть використати його посвоєму, якщо скажуть настоятелеві, що вони роблять. Як хто хоче вийти з будинків, то він може це зробити; але мусить написати в спеціяльній книзі, куди й коли йде та коли назад вернеться. По суботах мусять вертатися не пізніше дванадцятої години.

Студентська рада була вибрана зараз таки першого тижня. Голова ради скликає збори по вечері кожної п'ятниці. На цих зборах рішають, що вони будуть робити в неділю. Вони також дискутують на тему своїх зайнять попереднього тижня.

Кожної неділі всі ми йдемо на Службу Божу. По Службі Божій та обіді робимо те, що рішили на зборах Студентської ради, наприклір, або їдемо за місто на українську церковну оселю, або маємо вільний день. По вівтірках і четвергах маємо відповідно виділений час на спорт: мо-

жемо грати в бейсбал, або грати в тенис, на університетському корті; піньґ-понґ є в Колеґії.

Коли бажаємо, то можемо влаштовувати танцювальні забави, і запрошувати на них місцеву молодь із СУМК.

Данило Ласько,
Вінніпеґ, Ман.

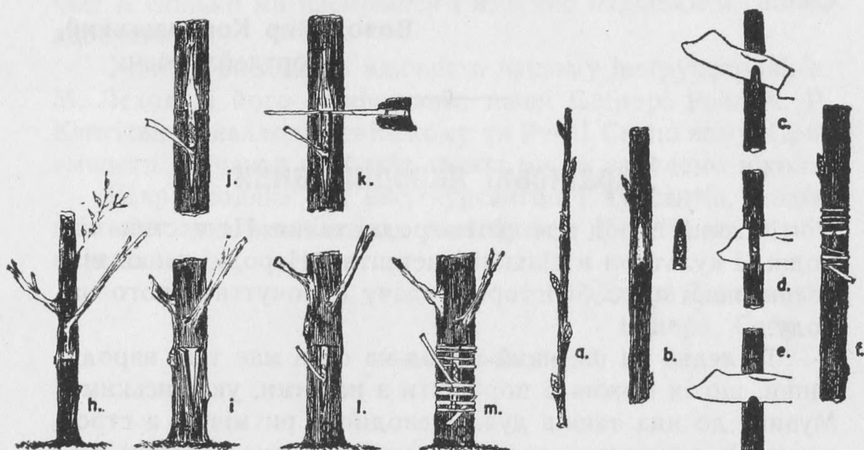
—o—

Садоводство

Цього року до програми Літніх курсів був доданий новий предмет навчання, а саме — садоводство. Його викладав п. А. Ґудзяк, який працює при факультеті сільського господарства (Faculty of Agriculture) на Манітобському університеті та є широко знаний, як великий спеціяліст садоводства.

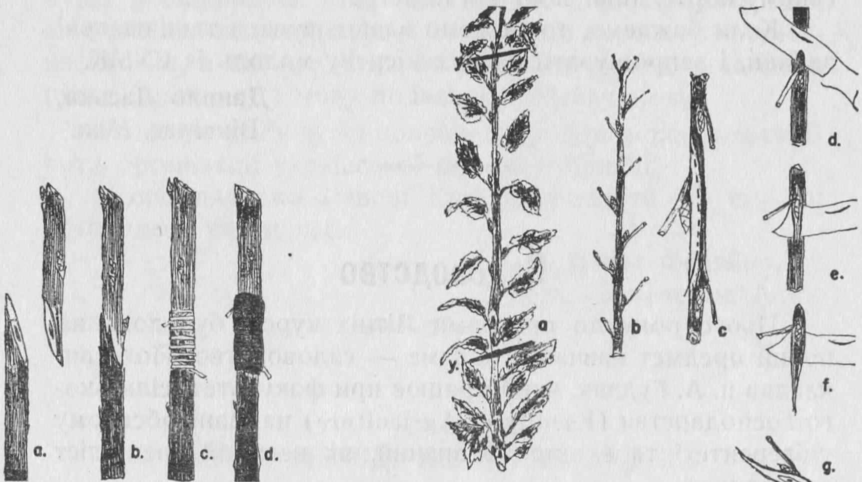
Учасники зацікавлено і з користю для себе прослухали цей курс. Українці вже традиційно цікавляться садоводством. На курсі було зокрема звернено особливу увагу на „очкування" й „лучення".

Очкування.

Очкування робиться переважно в липні, серпні, або вересні. Підщепи — це одно, або дво-річні сіянці, грубістю малого пальця.

Лучення

Лучення робиться навесні та зимою. Підщеп має бути такої самої грубості, як прищеп, а саме — грубості олівця або дещо грубший.

На цьому курсі ми також училися садження й пересаджування дерев та кожухування.

Ми вдячні нашому вчителеві п. А. Ґудзякові за час і труд, що він присвятив нам на інформації про садовоцтво.

Володимир Комаранський,
Шортдейл, Ман.

———о———

Українські народні танки

Кожний народ має свої народні танки. Це частина народньої культури в ділянці мистецтва. Народні танки віддзеркалюють у собі історію, вдачу й почуття даного народу.

Та ледве чи ще який народ на світі має такі народні танки, що їх можна б порівняти з нашими, українськими. Музика до цих танків дуже мелодійна, ритмічна, а строї, в яких їх танцюємо, дуже барвисті й прямо чаруючі. Рухи в наших народних танках виражають незвичайно велику бадьорість і меткість наших давніх козаків.

Більшість наших народніх танків походять з часів козаччини, коли Україна боролася проти напасників і коли

геройські козаки досягли великих діл в обороні свого народу й краю. У наших танках бачимо швидкість кроків, гнучкість тіла й запал душі. Оце й є дзеркало душі наших давніх козаків.

Літні Курси Колеґії Св. Андрея не були б повні, якщо б у програмі не було народніх танків. Вони збудили в наших душах гордість за наше українське походження. Вони розвинули перед нами картину нашого великого минулого. Ми зрозуміли себе в цих народніх танках, — пізнали, хто ми, чиї ми діти. У них ми побачили боротьбу нашого народу за свою свободу.

Навчавшись народніх танків упродовж шістьох тижнів, ми не тільки скріпили любов до свого рідного, але й відродилися душевно.

Ми не тільки самі засвоїли народні танки, але й навчилися вчити їх інших хлопців і дівчат, тобто — передавати їм те, чого ми навчилися за час курсів.

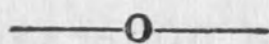
Уже таки з першого дня ми пройшли тверду школу — виконування різних „кроків" — кожного зокрема. Після того ми навчалися пов'язувати їх у танки. На початку ми були потомлені, але згодом ми до всіх цих рухів привикли, і вже було лекше виконувати всі кроки й рухи. Це давало нам вдоволення й самопевність.

Дивлячись поза себе на минулі шість тижнів, ми виразно бачимо, скільки ми навчилися за такий короткий час! А скільки ми насміялися і взаємно наділилися своїми здобутками! . .

Хочемо висловити вдячність нашому інструкторові, п. М. Лехові, і його помічникам: панні Еленорі Равлюк, Р. Каптієві, Роналдові Сеніцькому та Реєві Сеніцькому. Приємности вивчання народніх танків ми не забудемо ніколи.

Щира подяка від нас, курсанток і курсантів, також всім тим, які вможливили нам бути в Колеґії на Літніх курсах.

Дарія Данильчук,
Канора, Саск.

Красномовство

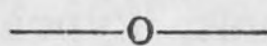
Говорити — якнебудь — не трудно. Дитина, що має добрий слух і здорові мовні органи, скоро навчиться усної мови від батьків, від старших братів і сестер та від своїх товаришів на вулиці. Одначе, навчитися говорити чистим, гарним, приємним голосом; говорити виразно, зрозуміло й річево — це куди трудніша справа!

Природа обдарувала людей різними голосами. Одні говорять надто тихо й невиразно, немов би щось під носом бубоніли; другі мають голос крикливий і такий скребучий, що аж „вухо ріже"; а треті висловлюються таким одноманітним голосом, що ніхто не спроможний їх довго слухати, не заснувши.

Ми, учні, — знаємо, що кожному з нас треба мати добре вишколений голос. Чи то в дома, чи в товаристві, чи на зборах, чи в нашій професії, — нам треба вміло, гарно й захоплююче висказувати свої думки; тому ми вважаємо, що вишколення в красномовстві дуже побажане для кожного учасника Літніх курсів.

І ще одне: на Літніх курсах ми маємо, перш за все, навчитися української усної мови. Хоч ми трохи й знаємо свою рідну мову, то одначе нам трудно нею висловлюватися. Коли ми прислухаємося до гарної поезії й прози, а тим більше вивчаємо промовницькі задачі й рецитування і виголошуємо їх з повним виразом та з драматичними наголосами, то ми не тільки вчимося правильно говорити, але й набуваємо ширшого знання нашої прегарної, милозвучної української мови.

Геня Слонь,
Овкбирн, Ман.

Народнє мистецтво

Українські іміграни привезли з собою в Канаду свої багаті культурні набуття. У Канаді вони зберегли свої звичаї й передали їх будучим поколінням; сьогодні наша українська молодь отримала в спадщині великі культурні скарби.

Серед тих культурних скарбів, що наші люди привезли до Канади, між іншим є традиційна писанка, що пов'я-

зана з Великодними Святами. Українські писанки тут загально знані й люблені по всій Канаді.

Взори на писанках мають прадавнє символічне значення; такий символ сонця, як свастика, походить ще з передхристиянських часів; інші взори на писанках — це квіти, пташки, дерева, олені, метелики, граблі, смереки, сосни, рожі, звизди та багато іншого.

На Літніх курсах дівчат учила писати писанки панна Ольга Крисюк. Кожна з курсанток написала не менше одної писанки. Усі ці писанки були виконані прекрасно.

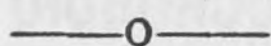
Пані Ґоряк і її помічниця, пані Нижник, навчили нас курсанток пекти колачі й паски. Калачі є і круглі і плетені. Їх уживають на весіллях і похоронах. Великодня паска посвячується в церкві і вранці її їдять на Великодний сніданок, коли „розговляються".

З України походять різні вишивки. Пані Павлюкевич навчала нас вишивати „низинкою" і „яворівкою" — обидва стилі походять з Галичини. Низинкою вишивають з лівого боку матерії. Яворівка походить з Яворівщини і вона складається з різних ліній; її часом вишивають у темних кольорах.

Пані Павлик розказала дівчатам про народні строї й поінформувала про матеріяли, з яких їх шиють.

Дівчата на Літніх курсах лиш почали вчитися українського мистецтва. Бажанням їхніх учителів є, щоб вони далі його навчалися, і щоб зберігали наші звичаї в Канаді.

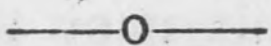
Діянна Ортинська,
Канора, Саск.

Чому я на Літніх курсах

Я прибула на Літні курси з двох причин: по-перше, я особливо бажала навчитися української граматики під проводом фахівців цього предмета; по-друге, мої дідусь і бабуся Михайлишині вможливили мені вступити на курси — таким чином: з нагоди мого закінчення 12-ї кляси середньої школи („гай скул") вони дали мені грошовий дарунок, який я зужила на оплату за ці курси.

Лелія Базюк,
Едмонтон, Алта.

Чому я на Літніх курсах

Цього року мені трапилася нагода їхати до одного з двох місць. Я могла поїхати або до Бенфської школи мистецтв (Banf School of Fine Arts), або до Колеґії Св. Андрея на Літні курси українознавства. Я воліла поїхати до Колеґії на курси, бо хотіла дечого навчитися і знайти собі приятельок і приятелів з-поміж православних українців.

Я прибула 3-го липня, і вже була тут під час урочистого відкриття нових будинків Колеґії на університетській площі, яке відбулося 4-го й 5-го липня. Я зустріла дуже багато людей з далеких міст Канади.

Коли курси почалися, то в їх програмі почалося й пильне навчання української мови, історії, релігії, мистецтва, красномовства, драми, танків, співу. Курси цікаві і бачу, що я багато з них скористала.

Я придбала тут багато приятельок і приятелів та пізнала, як живуть інші українці мого віку, та що вони роблять у своїх організаціях.

На Літніх курсах Колеґії Св. Андрея українська молодь пізнає нашу велику культуру.

Доня Івасюк,
Едмонтон, Алта.

——о——

Мова — основою культури

Культура українського народу є другою найбагатшою на всьому світі культурою. У всьому світі немає пісні гарнішої за нашу. Наші писанки, танки, вишивки й все наше народнє мистецтво загально відоме по світі. Кожен українець і українка повинні гордитися й пишатися такою високою культурою свого народу.

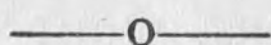
Таку саму славну культуру наші піонери привезли з собою в Канаду на початках 20-го століття. І щоб та українська культура дальше зберігалася тут, у Канаді, — то для цього конечно треба зберегти українську мову. Ми, як канадці і українці, повинні знати й плекати українську мову та культуру не тільки для себе й Канади, але й для всього світу.

Тому, що за останніх пару років в Канаді виринула

справа двомовности, то батьки повинні наполягати на тому, щоб їхні діти навчилися говорити, читати й писати по-українському. Найлегший спосіб навчитися мови — це говорити тією мовою. Тому то батьки повинні настоювати, щоб їх діти говорили до них вдома і скрізь тільки по-українському.

Літні курси можуть допомогти нашій молоді навчитися української мови, або, коли хто вже трохи знає її, — розвивати знання її, а зокрема вчитися граматики; однак 6-тижневий курс не може дати задовільного знання української мови — навіть такого, яке є в батьків нашої молоді, — тих батьків, які говорять до своїх дітей вдома по-українському; тому, хто хоче навчитися і затримати українську мову, мусить щоденно її вживати. Тільки почерез українську мову батьки зможуть передати своїм дітям повний і прецінний скарб української культури. Тому то, Дорогі Батьки, говоріть до дітей в дома тільки по-українському. Дорогі Курсанти й Курсантки, не соромітеся відповідати батькам по-українському та взагалі говорити по-українському там, де тільки можна.

Тарас Сеньчук,
Виндзор, Онт.

ЧЛЕНИ УПРАВИ Й УЧИТЕЛЬСЬКОГО ПЕРСОНАЛУ XIV-ИХ ЛІТНІХ КУРСІВ УКРАЇНОЗНАВСТВА

О. Д-Р С. В. САВЧУК — Принципал Колеґії

ОЛЕКСАНДЕР НАЗАРЕВИЧ — директор Курсів, українська мова

СОНЯ МАНДЗЮК — настоятелька, українська мова (9-та кляса)

ГРИГОРІЙ ФІЛЬ — настоятель, українська мова, Історія України

МИХАЙЛО ГИКАВИЙ — українська мова (10-та кляса)

О. ІВАН СТУС — Катехизис; Історія України (гість промовець д-р П. КОНДРА, про свою подорож на Вкраїну)

О. ПРОТ. Т. КОВАЛИШИН — Історія Української Греко-Православної Церкви в Канаді

ФЕДІР РЕКРУТ — хоровий спів

В. ПАЛЮК — хоровий спів (заступав п. Рекрута)

ОКСАНА ОНУФРІЙЧУК — народній спів

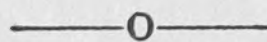
А. ҐУДЗЯК — садоводство
Пані АНГЕЛИНА ПАВЛИК — український стрій і шиття
Пані ЕВДОКІЯ ПАВЛЮКЕВИЧ — вишивки
Пані ВІКТОРІЯ ҐОРЯК — печиво
ОЛЬГА КРИТЮК — писанки
МИРОСЬ ЛЕХІВ — танки (йому допомагали: Елеонора Равлюк, Р. Каптій, Роналд Сеніцький, Рей Сеніцький).
ВАСИЛЬ САРЧУК — директор концертових виступів і Історія українців Канади (гості промовці: В. Буряник, І. Г. Сирник, суддя І. Соломон, пані А. Токарик)
П. КРЕП'ЯКЕВИЧ — провідництво (гості промовці: посол Н. Мандзюк, пані О. Завісляк, А. Павлик, П. Слоновський)
СЕРГІЙ ПОЛІКША — драма
ВОЛОДИМИР СЕВЕРИНЕНКО — красномовство

—о—

СПИСОК СТУДЕНТІВ ЧОТИРНАДЦЯТИХ КУРСІВ УКРАЇНОЗНАВСТВА

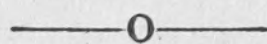
1. АНДРУШКО Николіна, Форт Френсис, Онт.
2. БАДЮК Тома, Форт Френсис, Онт.
3. БАЗЮК Лелія, Едмонтон, Алта.
4. БОДНАР Петро, Едмонтон, Алта.
5. БОДНАРЧУК Петруся, Киркфілд Парк, Вінніпеґ, Ман.
6. БУЧІЙ Даруся, Давфин, Ман.
7. БУДІВСЬКИЙ Роман, Січ, Ман.
8. БУЯР Давид, Форт Френсис, Онт.
9. ДАНИЛЬЧУК Доня, Канора, Саск.
10. ДАНИЛЬЧУК Дарія, Канора, Саск.
11. ДРУЛЬ Галя, Мензі, Ман.
12. ЗВОЗДЕЦЬКА Уляна, Нипавин, Саск.
13. ЗЮБРАК Петруся, Овкборн, Ман.
14. ІВАСЮК Наталка, Едмонтон, Алта.
15. ФАРИНА Мирон, Едмонтон, Алта.
16. ФЕДЕЙКО Денис, Форт Саскечеван, Алта.
17. ГРИГОР Ільона, Вінніпеґ, Ман.
18. ГВОЗДЕЦЬКИЙ Володимир, Виндзор, Онт.
19. ҐРАБОВСЬКА Линда, Форт Френсис, Онт.
20. КАРПЯК Леся, Вінніпеґ, Ман.
21. КРЕПЯКЕВИЧ Дона, Йорктон, Саск.
22. КОМАРАНСЬКИЙ Володимир, Шортдейл, Ман.
23. КОСОВАН Сандра, Вінніпеґ, Ман.
24. КОВАЛЬЧУК Марко, Форт Френсис, Онт.
25. КУСИЙ Іванна, Канора, Саск.

26. **ЛАСЬКО Данило,** Вінніпеґ, Ман.
27. МАНУЛЯК **Роналд,** Овкборн, Ман.
28. МОРҐОЧ **Олександер,** Транскона, Ман.
29. МОРҐОЧ **Орест, Транскона,** Ман.
30. МИСАК **Мирослава,** Канора, Саск.
31. НАКОНЕЧНА **Кароліна,** Вернон, Б.К.
32. ОХІТВА **Надія, Саскатун,** Саск.
33. ОРТИНСЬКА **Діяна,** Канора, Саск.
34. ПАПІШ **ОДАРКА,** Іст Килдонан, Вінніпеґ, Ман.
35. ПІДЛУБНА **Елесавета,** Вайта, Ман.
36. ПІДЛИПНА **Оля, Давфин,** Ман.
37. ПРИХОШКО **Роман,** Вінніпеґ, Ман.
38. РОҐОЗА **Іван, Форт Френсис,** Онт.
39. СЕНЬЧУК **Тарас, Виндзор,** Онт.
40. СОЙКО **Труді, Сарнія,** Онт.
41. СЛОНЬ **Ґеня, Овкборн,** Ман.
42. СОЛОМОН **Івася,** Вінніпеґ, Ман.
43. СОЛОНИКА **Петруся,** Вінніпеґ, Ман.
44. СОЛЯР **Маруся,** Кіндерслей, Саск.
45. ЧВАЛЮК **Тарас,** Мензі, Ман.
46. ЧОРНА **Оксана, Сарнія,** Онт.
47. ШМІҐЕЛЬСЬКИЙ **Василь,** Діпдейл, Ман.

СТУДЕНТСЬКА РАДА ЧОТИРНАДЦЯТИХ ЛІТНІХ КУРСІВ

Тарас Сенчук — **голова**
Доня Івасюк — **заступник** голови
Лелія Базюк — **писар**
Надія Охітва — **скарбник**
Петро Боднар — **редактор**
Труді Сойко — **голова** спортового комітету
Денис Федейко — **голова** програмового комітету
Мирон Фарина — **голова** забавового комітету
Данило Ласько — **господар**

З Літніх курсів Колеґії Св. Андрея

Курсанти, учителі і лектори на літних курсах українознавства в нових будинках Колеґії св. Андрея, що положена на площі Манітобського університету в Форт Ґеррі. Курси почалися 6 липня і тривали до 14 серпня. В суботу 1 серпня курсанти дали гарний концерт в залі Собору св. Покрови. Склад учителів і запрошених лекторів, починаючи з другого ряду і йдучи зліва направо, такий: Олександер Ґудзяк, Петро Крипякевич, пані Ангелина Павлик, прот. Тома Ковалишин, Соня Мандзюк, Олександер Назаревич (директор курсів), о. д-р С. В. Савчук (принципал Колеґії), Василь І. Сарчук, Григорій Філь, о. Іван Стус, Михайло Г. Гикавий, Мирослав Лехів, Федір Рекрут. В третьому ряді: Оля Крисюк, Оксана Онуфрійчук, Вікторія Ґоряк, Евдокія Павлюкевич, а починаючи зправа до ліва в тому самому ряді: Василь Палюк, Еленора Равлюк, Володимир Севериненко, Василь Буряник, Сергій Полікша. В четвертому ряді, перші зліва: Петро Слоновський і Андрій Павлик. Перші з правої сторони в тому ж ряді — брати Сеніцькі. Нема на знимці судді І. Р. Соломона і І. Г. Сирника, які дали по пару лекцій.